

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 19

7. 10. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	O apoštolské cestě do pobaltských zemí. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: P. Jerzy Popiełuszko	05
	O přikrývání otcovských vin	08
	Větrem bičovaný dům. Jak se vypořádat se sexuálními zločiny v Církvi	10

TRADICE OTCŮ

Z „Knihy o správě pastýřské“
od svatého papeže Řehoře
Velikého (540–604)

Jinak mají být napomínáni moudří tohoto světa a jinak nemoudří. Moudří tak, aby nelpěli na tom, co vědí, a ti druzí, aby toužili poznat to, co neznají. Aby si totiž ti první nedomýšleli, že jsou moudří, ale usilovali o poznání moudrosti nebeské. Jejich srdce jsou připravena přijmout tuto moudrost jen tehdy, když se ničeho nedomýšlejí. Ti druzí nechť jsou vedeni k tomu, aby se stali „moudřejšími blázný“: aby zanechali bláznivé moudrosti a přiučili se moudrému bláznovství Božímu. Jim at' je hlásáno, aby od toho, co je pokládáno za bláznovství, přešli k pravé moudrosti. Bylo řečeno: *Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým“.* Jenom tak se stane moudrým (1 Kor 3, 18).

Moudří se obrátí díky rozumu; ti druzí spíše příkladem. Oněm totiž prospěje, když jejich argumenty někdo překoná; těmto však postačí, uslyší-li o dobrých činech druhých. Proto i svatý Pavel když napomínal Židy, moudré i váhavé, těm prvním říkal, jak se Starý zákon naplnil, aby tím předčil jejich moudrost: *Co je však zastaralé a ztrácí sílu, je blízko zániku* (Žid 8, 13). Věděl však, že některé přesvědčí pouze příklady, proto v tomtéž listu píše: *Jiní opět zakusili posměch a bití, ano i pouta a žalář. Byli kamenováni, trýzněni, pilou řezáni, umírali na rány od meče* (11, 36–37). A jinde: *Pamatujte na své představené, kteří vám hlásali Boží slovo: Uvažte, jak oni skončili život, a napodobujte jejich víru* (13, 7) – aby tedy jedny přesvědčil silou rozumu a druhé jemnou silou příkladu přiměl k tomu, aby se ubírali k vyšším věcem.

Foto: Flickr, Monika Kostera (urbanlegend) (CC BY-SA 2.0)

Dotknout se andělů

Jednou jeden šťastný otec oznámil svému synovi skvělou zprávu: „Synu, anděl ti přinesl sestřičku. Chceš ji vidět?“ A jeho syn, který byl trochu drzoun, na to odpovéděl: „Ne. Chci vidět anděla!“

Andělé jsou sice duchovní bytosti, ale jsou reální stejně jako to, čeho se můžeme dotknout. Obklopují nás a je na nás, abychom se jich dotkli duchovně. V Evangelii Ježíš ukazuje na děti: „Jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce“ (Mt 18, 10).

Před 90 lety, 2. října 1928, v den svátku Panny Marie Královny andělů, svatý Josemaría během duchovních cvičení „uviděl“ Opus Dei: „Dostalo se mi vnuknutí o celém Díle [...]. Dojat, jsem poklekl [...] a poděkoval jsem Pánu. Vzpomínám si s dojetím, že zrovna byly zvony kostela Panny Marie Královny andělů

(*Apuntes íntimos*, č. 306). Už dávno před založením Opus Dei andělé vedli zakladatele a další budoucí věřící Opus Dei, aby objevili svou cestu v Církvi. Je proto pochopitelné, že svatý Josemaría často opakoval svým duchovním dětem: „Nikdy neztraťte z očí Anděly, děti moje!“

Blahoslavený Álvaro del Portillo, který žil po boku svatého Josemaríi skoro čtyřicet let, si pamatuje, že když svatý Josemaría pozdravil Pána ve svatostánku, vždy také děkoval andělům, kteří jsou tam přítomni, za jejich stálou adoraci Boha. Slyšel ho vícekrát, jak opakoval: „Když jdu do kaple [...], říkám Ježíšovi, že ho miluji, a vzývám Trojici. Dále děkuji andělům, kteří střeží svatostánek, za to, že uctívají Krista v Eucharistii (viz A. de Portillo, *Rozhovor o zaklada-*

Dokončení na str. 2

Foto: © Alois Vašků / Člověk a víra

Svatováclavská pouť ve Staré Boleslavi

V pátek 28. září na svátek svatého Václava se konala ve Staré Boleslavi tradiční svatováclavská poutní mše svatá za účasti většiny českých a moravských biskupů. Na Mariánské náměstí před bazilikou sv. Václava dorazil také průvod s relikviemi patrona české země svatého Václava, který byl ve Staré Boleslavi v roce 935 zavražděn.

Mši svatou celebrou olomoucký arcibiskup Jan Graubner a promluvu pronesl kardinál Dominik Duka, který připomněl 100 let od vyhlášení Československé republiky a zároveň 25 let od založení samostatných států České a Slovenské republiky.

Kardinál vzpomínal na pohnuté dějiny našeho národa během světových válek a obou totalit, mluvil o odhodlání bránit vlast a citoval také prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka.

„Obraz svatého Václava chránil brány hradeb a jeho jméno nacházíme na praporech a korouhvích českých vojsk víc než tisíc let,“ připomněl kardinál úctu ke svatému Václavovi a dále pokračoval připomínkou chorálu složeného na jeho počest, který zněl jako státní hymnus nejen při mírových slavnostech, ale také před začátkem bitev, neboť je to svatý Václav, kdo ve své duchovní síle vedl a vede český lid.

„V tento výroční den svatováclavské pouti stojíme před památkou bezpočtu statečných mužů, odhodlaných žen a nevinných dětí. Obávám se, že většina naší společnosti si neuvědomuje, o jak rozsáhlé utrpení v první světové válce šlo,“ pokračoval kardinál Duka ve své promluvě, kde se dále zmínil o utrpení lidí během obou totalit.

„S tímto vědomím bychom se měli zamyslet nad naším vztahem k národu, našim dějinám a k naší vlasti,“ uvedl dále kardinál Duka a zamyslel se nad otázkou: „Jak dalece jsme připraveni ochotně svou zem chránit a zajistit v ní bezpečný domov dětem, starcům i nám samým?“

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

teľovi Opus Dei, Kontakt plus, Bratislava, 1999, s. 159).

Svatý Josemaría využíval další běžné příležitosti, aby anděly vzýval: když otevřel dveře, nechal „diskrétně“ jako prvního vstoupit svého anděla. Otec Javier Echevarría, který byl jeho sekretářem po dobu dvaceti let, vyprávěl, že „několikrát nás Otec vybízel, abychom lidi, které potkáváme v metru, svěřili jejich andělům strážným“. Když bereme telefon, můžeme pozdravit anděla člověka, který volá. Když potřebujeme najít místo na parkování, pošleme anděla „hlídat“ nám volné místo atd. Každý z nás může hledat konkrétní způsob, jak si od nich nechat pomáhat, aby nám každý den připravili cestu a ochraňovali nás.

Na rozdíl od skeptického dítěte můžeme vidět a dotknout se andělů, prosit je, aby střežili papeže, hierarchii a laiky, abychom zachovávali touhu po jednotě, službě a svatosti v Církvi. Modleme se, aby andělé pomáhali mladým lidem objevit jejich povolání, což bude téma speciálního shromáždění biskupů ve Vatikánu tento měsíc.

*P. Jean-Philippe Huet
vikář prelatury Opus Dei
v České republice a na Slovensku*

Rumunsko má novou blahoslavenou

V sobotu 22. září se konala beatifikace Veroniky Antalové, mučednice, která 23. srpna 1958 podstoupila smrt při obraně víry a čistoty. Ve městě Nisiporești na severu země, ji papežovým jménem beatifikoval kardinál Angelo Becciu, prefekt Kongregace pro svatořečení.

Nová rumunská blahoslavená byla františkánskou terciářkou, a v době, kdy tamější komunistický režim zrušil kláštery a znemožnil řeholní život, rozhodla se v 16 letech žít podle řeholních slibů v soukromí. Působila jako učitelka a věnovala se charitativní činnosti. Ve svých 23 letech byla cestou z kostela přepadena jistým mužem. Když odmítla podvolit se jeho nemístným návrhům, zasadil jí 42 bodných ran. Veronika tak svým mučednictvím následovala svatou Marii Goretti, která byla osm let před tím kanonizována papežem Piem XII. Kardinál Becciu v homilii pronesené během beatifikační liturgie vyprošoval celému Rumunsku odvahu a milosrdenství, jaké prokázala na svojí životní cestě blahoslavená Veronika Antalová. Tato mučednice je uctívána věřícími katolické, ale i pravoslavné církve.

RaVat

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Papež vyhláší zvláštní úmysl modlitby: za jednotu Církve proti ďáblovým útokům

Kristův náměstek vyzývá věřící na celém světě, aby se během měsíce října modlili na zvláštní úmysl, totiž za jednotu Církve proti ďáblu, rozdělovajícímu křesťanské společenství, a za tím účelem přidávali ke každodenní modlitbě růžence mariánskou modlitbu *Pod ochranou Tvou* a modlitbu *Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji*. Úmysl zveřejnila Celosvětová síť modliteb s papežem, jejíž ředitel P. Frederic Fornos, který byl pověřen zveřejněním této iniciativy, Vatikánskému rozhlasu řekl:

„Papež František v listě adresovaném Božím lidu z 20. srpna t. r. napsal, že trpí-li jeden, trpí všichni. Když v důsledku individuálních selhání v Církvi zakoušíme bezútěšnost, prospěje nám, budeme-li se úpěnlivěji modlit spolu s Marií a snažit se růst v lásce a věrnosti Církvi. Proto Svatý otec vybízí všechny věřící k intenzivnější – osobní i společné – modlitbě během měsíce října, a to každodenní modlitbou růžence. Víme, že Panna Maria zůstala stát pod křížem, když apoštolové – až na jednoho – utekli. Ona nám pomůže, abychom pod Ježíšovým křížem setrvali. Proto papež dále žádá, abychom po každé modlitbě růžence připojili také nejstarší mariánskou modlitbu *Pod ochranu tvou* a modlitbu *Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji*, na ochranu před útoky démona. Archanděl Michael je totiž knížetem nebeského vojska a ochráncem Církve.“

„Touto výzvou – sděluje vatikánské tiskové středisko – Svatý otec žádá věřící celého světa o modlitbu, aby Svatá Matka Boží chránila svým pláštěm Církev před útoky zlého, velkého žalobníka, a zároveň vedla Církev k uvědomění si vin, pochybení a zneužití, spáchaných v přítomnosti i minulosti, a k neprodlenému nasazení se za to, aby nepřevážilo zlo.“

RaVat

Německá církev prosí za odpuštění

Německá biskupská konference na plenárním zasedání ve Fuldě zveřejnila studii „Sexuální zneužívání nezletilých katolickými kněžími, jáhny a řeholníky v oblasti Německé biskupské konference“. Na tzv. „MHG-studii“ se podíleli badatelé z univerzity v Mannheimu, Heidelbergu a Giessenu. Ze studie vyplývá, že v letech 1946–2014 bylo v Německu zneužito 3 677 dětí a nezletilých a na zneužívání se podílelo 1 670 katolických kněží. Tato čísla mohou být ale ještě větší. Předseda Německé biskupské konference kardinál Reinhard Marx prosí za odpuštění a modlitbu celého Božího lidu.

„V každé eucharistické slavnosti se díváme na hříchy Církve, nejen na svaté. Díváme se na naše slabosti, tmavé stránky našeho života a života celé Církve,“ uvedl na úvod zahajovací mše svaté kardinál Reinhard Marx, předseda Německé biskupské konference, a dále pokračoval: „Konáme tak právě dnes, na začátku naší diskuze o zneužívání, sexuálním násilí a ponižování v prostředí Církve, skrze její činitele. Jsme šokováni, hluboce šokováni tím, co bylo u Božího lidu možné, skrze kněze, kteří mají přinášet poselství evangelia a pozvedat lid.“

Dále kardinál vyzval k tomu, aby se Církev postavila čelem k těmto temným stránkám: „Oběti mají právo na spravedlnost. Musíme vyhledávat dialog s oběťmi. I přes všechnu tuto temnotu je naší povinností hledat, snažit se pochopit a vyvodit závěry. A k tomu je potřeba modlitba celého Božího lidu. Potřebujeme odvahu a sílu k novému začátku a vyslat nový signál, aby nám lidé znovu věřili! Protože mnozí z nich nám již nevěří.“

Veřejná debata k tomuto tématu probíhá již od konce ledna 2010 na základě známých případů sexuálního zneužívání v jezuitském gymnáziu Canisius-Kolleg v Berlíně. V rámci Německé biskupské konference je zástupcem pro otázky sexuálního zneužívání v církevním prostředí a ochrany dětí a mládeže biskup Dr. Stephan Ackermann z Trieru.

Církev.cz

Všechno má svou dobu, každá činnost pod sluncem má svůj čas... praví Kazatel. Je čas k pláči i čas k smíchu, čas k nářku i čas k tanci, ... čas k trhání i čas k sešívání, čas k mlčení i čas k mluvení (Kaz 3,1.4.7).

Rád bych, milí čtenáři, navázal na Kazatele, nyní sám za sebe: je čas příchodu i čas odchodu. Shledal jsem, že pro mne nazrál čas odejít ze služby *Monitoru*, že mne Pán chce mít více pro jinou službu slova.

Roky služby v *Monitoru* mne naplňovaly a obohatily můj život. Rád jsem spolupracoval s šéfredaktorkami Michaelou Freiovou a pak Zdeňkou Rybovou. Těší mne, že jsme v redakci i v redakční radě přátelé. Je výborné, že *Monitoru* jde o předkládání a čistotu katolické nauky, že cílí novým ideologiím, které maličkým a nemocným upírají právo na život a mají snahu (v posledku vždy marnou) předefinovat člověka, manželství a rodinu. Mám radost, že se *Monitor* nezařazuje do politickou korektností spoutaného mainstreamu, že redaktoři i přispěvatelé mají vlastní vidění věcí a usilují o to, aby bylo ve shodě s objektivní realitou. Důležitou stránkou *Monitoru* je i jeho osvěta a varování před islámem, který se, žel Bohu, nerušeně rozmáhá v Evropě. V neposlední řadě si zvláště cením přínosu našich filosofů Romana Cardala a Jiřího Fuchse, kteří přístupnou formou rozhovorů podávají nutný základ pro objektivní myšlení, dokazují stálost lidské přirozenosti a z ní odvoditelného mravního zákona.

Pevně doufám, že si *Monitor* tento profil uchová a dál se bude snažit být světlem zajišťujícím dobrou orientaci. Rád bych všem přátelům v *Monitoru* poděkoval za dílo, na kterém jsem mohl spolupracovat, a svému nástupci ve službě teologického poradce přeji hodně síly, odvahy a Božího požehnání.

Milí čtenáři, loučím se i s Vámi a srdečně zvu do Jablonného v Podještědí ke svatě Zdislavě, patronce rodin.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP, rektor baziliky a strážce hrobu svatě Zdislavě

O APOŠTOLSKÉ CESTĚ DO POBALTSKÝCH ZEMÍ

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Foto: <https://pixnio.com> (CC0 Public Domain)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V těchto dnech jsem vykonal apoštolskou cestu do Litvy, Lotyšska a Estonska u příležitosti 100. výročí nezávislosti pobaltských zemí. Ze sta let prožily polovinu pod jhem okupací, nejprve nacistické, pak sovětské. Tyto národy vytrpěly mnoho, a proto si je Pán zamiloval. Tím jsem si jist. Děkuji prezidentům těchto třech republik a občanským představitelům za skvělé přijetí, kterého se mi dostalo. Děkuji biskupům a všem, kteří spolupracovali na přípravě a realizaci této církevní události.

Znovu zvěstovat radost evangelia

Moje návštěva se konala v kontextu značně odlišném od toho, se kterým se setkal sv. Jan Pavel II. Mým posláním bylo zvěstovat opětovně oněm národům radost z evangelia a revoluci vládnosti a milosrdenství, protože samotná svoboda bez lásky, jež vždycky pochází od Boha, nedokáže dát životu smysl a plnost. Evangelium, které dává ve chvílích zkoušky sílu a živí zápas za svobodu, se ve chvílích svobody stavá světlem pro lidi, rodiny i společnost na každodenní cestě a solí,

jež dává všednímu životu chuť a chrání ho před nákazou průměrnosti a sobectví.

V Litvě tvoří katolíci většinu, zatímco v Lotyšsku a Estonsku převažují luteráni a pravoslavní; mnoho je také těch, co jsou náboženskému životu vzdáleni. Jde tedy o to, posílit společenství mezi vše-

**Bůh mluví jazykem lásky,
péče a nezištné služby
těm, kdo se ocitli v nouzi.
Potom se otevírají srdce,
dějí se zázraky a na pouštích
rozkvétá nový život.**

mi křesťany, které se rozvinulo v těžkých dobách pronásledování. Ekumenická dimenze byla proto niternou součástí této cesty a jejím výrazem byla modlitba v říšské katedrále a setkání s mládeží v Tallinnu.

V promluvě k jednotlivým státním představitelům jsem poukázal na přínos těchto tří zemí k mezinárodnímu společenství, zejména v Evropě, přínos lid-

ských a sociálních hodnot, které obstály ve výhni zkoušky. Povzbudil jsem k mezigeneračnímu dialogu starých lidí s mladými, aby kontakt s „kořeny“ nadále přinášel užitek v přítomnosti i budoucnosti. Nabádal jsem v duchu tradic těchto zemí k neustálému spojování svobody se solidárností a přívětivostí.

Ježíš Kristus – naše naděje

Mladým a starým lidem byla věnována dvě zvláštní setkání. Ve Vilniusu s mládeží a v Rize se seniory. Ve Vilniusu, na náměstí zaplněném chlapci a děvčaty, se hmatatelně zprítomnilo motto návštěvy na Litvě: „Ježíš Kristus – naše naděje“. Jednotlivá svědectví ukázala krásu modlitby a zpěvu, otevírajícího duši Bohu; radost sloužit druhým, vycházet za ohradku svého „já“, být na cestě a umět po pádu vstát. Spolu se seniory jsem v Lotyšsku poukázal na těsné spojení mezi trpělivostí a nadějí. Kdo prošel těžkými zkouškami, představují kořeny lidu, které mají být s Boží milostí opatrovány, aby z nich nové výhonky mohly čerpat, růst a přinášet plody. Ten, kdo stárne, stojí před výzvou, aby se nezatvrdil, nýbrž zůstal v mysli i srdci otevřeným a vnímavým, k čemuž uschopňuje „míza“ Ducha Svatého, modlitba a naslouchání Slovu.

Podstatným rozměrem naděje je vytrvalost

Také setkání s litevskými kněžími, zasvěcenými osobami a seminaristy ukázalo, že podstatným rozměrem naděje je vytrvalost: soustředění v Bohu a pevné zakotvení v jeho lásce. Obrovské svědectví o tom podali a dosud podávají mnozí staří kněží, řeholníci a řeholnice! Snášeli očerňování, vězení a deportace..., ale obstáli ve víře. Nabádal jsem, aby se nezapomnělo, střezila se památka mučedníků a následoval se jejich příklad.

V souvislosti s touto památkou jsem ve Vilniusu vzdal hold obětem genocidy židů na Litvě přesně 75 let od zrušení velkého ghetta, jež bylo pro desítky tisíc

židů předsíní smrti. Zároveň jsem navštívil Muzeum okupací a boje za svobodu a setrval v modlitbě na místech, kde byli věznění, mučení a zabíjeni odpůrci režimu. Bylo jich zabíjeno asi čtyřicet za noc. Pohled na to, kam až může zajít lidská krutost, vzbuzuje pohnutí. Přemýšlejme o tom.

Maria, Matka Milosrdenství

Míjejí roky, pomíjejí režimy, ale Maria, Matka Milosrdenství nad Jitřní bránou

ve Vilniusu nadále nad svým lidem bdí jako znamení bezpečné naděje a útěchy (*Lumen gentium*, 68).

Živým znamením evangelia je vždycky konkrétní láska. I tam, kde je sekularizace silnější. Bůh mluví jazykem lásky, péče a nezištné služby těm, kdo se ocitli v nouzi. Potom se otevírají srdce, dějí se zázraky a na pouštích rozkvétá nový život.

Třemi eucharistickými bohoslužbami – v litevském Kaunasu, lotyšské Agloně a estonském Tallinnu – věřící

svatý Boží lid, putující v oněch krajích, obnovil svoje přitakání Kristu, který je naší nadějí; obnovil ho spolu s Marií, která vždycky ukazuje, že je Matkou svých dětí, zvláště trpících; obnovil přitakání jako vyvolený, kněžský a svatý lid, v jehož srdci Bůh probouzí milost křtu.

Modleme se za naše bratry a sestry v Litvě, Lotyšsku a Estonsku.

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezitimulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

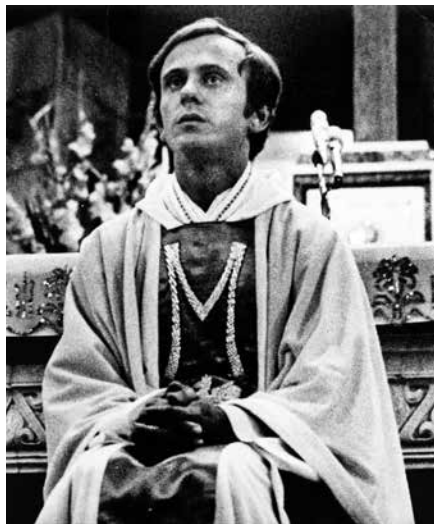
P. Jerzy Popiełuszko

Komunistický režim v Polsku reagoval na protesty, stávky a hnutí Solidarity začátkem 80. let vyhlášením výjimečného stavu. Následovalo uvěznění, internace a soudy s tisíckami opozičních aktivistů. Komunistická bezpečnost se dopouštěla krutostí během výslechů a v několika případech byli „nebezpeční“ kritikové a sympatizanti Solidarity zavražděni. Neznámější obětí brutality polských estébáků byl nesporně kněz Jerzy Alfons Popiełuszko.

Narodil se 14. září 1947 v obci Okopy u Suchowoli v Bialostockém vojvodství na severovýchodě Polska. Jeho rodiče Władysław a Marianna se živili jako rolníci a měli vlastní hospodářství. Jiří byl třetím z pěti dětí, přičemž jedna z jeho sester zemřela v útlém dětství. V rodině byla živě prožívána víra a vlastenectví. Jiřího strýc Alfons, bratr matky, byl vojákem Armii Krajowej a ve věku 21 let jej zastřelili na konci 2. světové války sovětsí vojáci. Právě na památku strýce bylo chlapci dáno jméno Alfons. Hoch vynikal od dětství zbožností a ministroval. V roce 1956 přijal první svatě přijímání i biřmování. V letech 1961–1965 studoval na lyceu v Suchowoli. Byl typem hloubavého samotáře, rád fotografoval. Kvůli jeho náboženským postojům byli rodiče v době ateistického potlačování víry zváni do školy.

Vojenská služba a cesta ke kněžství

Po maturitě nastoupil do Vyššího metropolitního kněžského semináře ve Varšavě. Po prvním ročníku musel jako boho-

P. Jerzy Popiełuszko. Foto: Wikimedia Commons

slavec nastoupit na základní vojenskou službu, kterou strávil ve zvláštní jednotce se zostřeným režimem v Bartoszycach. Na vojně byl vystaven šikaně a ponižování ze strany komunistických důstojníků a politruků, kteří se vysmívali jeho zbožností a snažili se potlačovat náboženské prožívání branců, např. nošení křížků či

prstýnků s růžencem. V rámci trestů musel čistit záchody v plynové masce nebo stát na mraze. Přesto se nenechal zlomit, povzbuzoval své kolegy k odvaze a vytrvalosti. V roce 1970 po návratu do semináře byl vážně nemocen a se zdravotními komplikacemi zápasil až do konce roku. V roce 1971 si změnil jméno na Jerzy Aleksander. 28. května 1972 přijal kněžské svěcení z rukou primase kardinála Stefana Wyszyńskiego. Jeho prvním kaplanským působištěm byly Ząbky u Varšavy. Působil zde 3 roky. Věnoval se hlavně mládeži a výuce náboženství. Poté byl přeložen do farnosti sv. Anny v Aninie, kde kaplanoval v letech 1975–1978. Následovaly farnosti ve Varšavě – u kostela Božího dítěte a při akademickém kostele sv. Anny. Zde měl na starosti pastorační medicínu a pracovníků ve zdravotnictví, pro které také vedl duchovní cvičení. V době návštěv papeže Jana Pavla II. v Polsku zajišťoval právě zdravotní péči poutníků. Od května 1980 nastoupil do varšavské farnosti sv. Stanislava Kostky a pokračoval v duchovní péči zdravotní-

Hrob Jerzyho Popiełuszka. Foto: Wikimedia Commons, Reytan (CC0 Public Domain)

ků. S měnící se situací v Polsku začátkem 80. let a nárůstem aktivit Solidarity se začal zabývat také pastorační dělníky.

Nedej se přemoci zlem

Od roku 1980 začal sympatizovat s dělníckými projevy odporu proti komunistickému režimu a aktivně podporoval Solidarity. V létě 1980 odjel na prosbu kardinála Wyszyńskiego sloužit mši mezi stávkující dělníky Hutě Varšava a ujal se duchovní péče o ně. Po vyhlášení výjimečného stavu v Polsku, po kterém následovalo masové zatýkání, internování a věznění stávkujících a odpůrců režimu, organizoval pomoc rodinám pronásledovaných. Také se účastnil soudních přelíčků se členy Solidarity. Zajišťoval rovněž pro potřebné distribuci darů ze zahraničí. Od února 1982 organizoval tzv. Mše za vlast, které se staly proslulými ve Varšavě a později i v dalších místech. Při nich recitovali a zpívali také známí umělci. Popiełuszko povzbuzoval věřící, aby se nenechali umlčet, neztratili odvahu, vytrvali v touze po svobodě. Držel se pavlovského „Nedej se přemoci zlem, ale neustále přemáhej zlo dobrem. (Řím 12,21). V květnu 1983 vedl pohřební obřady studenta Grzegorza Przemyska, který zemřel na následky krutého zacházení krátce po výslechu.

Nepohodlný kaplan Solidarity

Následkem těchto aktivit se stal brzy objektem zájmu tajné policie SB (Służba

Bezpieczeństwa). Nejprve se jej neúspěšně pokoušeli získat ke spolupráci, následně nasadili do jeho okolí 4 spolupracovníky, mezi nimi i jednoho kněze. V letech 1983–1984 byl opakovaně vyslýchán pracovníky SB. Obviňovali jej ze zneužití náboženského úřadu v jeho kázáních, pomluv socialistického zřízení a podporování prozápadní propagandy. Rovněž se jej snažili označit za pachatele protistátní

Navzdory možnosti vyhnout se obtížím, obětem i smrti ne zvolil jednodušší cestu – odchod ze země do Říma. Neopustil věřící a zůstal s nimi.

činnosti, přičemž vrcholem této štvance proti knězi byla prohlídka v jeho bytě, kde bylo při prohlídce pracovníky SB „nalezeno“ větší množství střeliva a pistole. Hrozilo mu odnětí svobody až na 10 let. Od procesu a odsouzení jej zachránila amnestie z července 1984. Tajná policie proti němu rozpoutala také kampaň v médiích, která jej zobrazovala jako zhýralého kněze. Několikrát se jej pokusili zastrašit – někdo mu rozbil okno, v roce 1982 mu někdo hodil do bytu oknem kámen, který jej málem zranil. Proto se jej následně rozhodli dělníci chránit doma i při jeho

cestách. Permanentně byl sledován, SB jeho kázání nahrávala a následně vyhodnocovala. Vrcholní představitelé komunistického režimu tlačili na varšavského arcibiskupa Józefa Glempa, aby Popiełuszka a několik dalších kněží spjatých se Solidarity umlčel či zbavil jejich místa. Kardinál Glemp s otcem Jerzym rozmlouval, upozorňoval jej na velkou nevráživost režimu proti jeho kázáním a dalším aktivitám. Také nabídl Popiełuszce, aby odcestoval na studia do Itálie. Otec Jerzy však odmítl omezit svou činnost a opustit varšavskou farnost. Dále pokračoval ve svých promluvách, organizoval pouť do Čenstochové a jezdil kázat i do dalších měst po Polsku, kam jej zvali. Pro SB si tím nad sebou podepsal ortel.

Nemohu ty lidi zradit

13. října 1984 při noční jízdě z Gdaňska do Varšavy zaútočily na jeho automobil neznámé osoby a házely na něj kamení, avšak nepodařilo se jim zasáhnout čelní sklo. Šlo zřejmě o poslední varování. Na možnost odjet z Polska do Říma P. Popiełuszko odpověděl: „*Nemohu ty lidi zradit, nemohu je tu nechat opuštěné. Byl jsem s nimi v těžkých chvílích a teď je tu mám nechat? Jak jim pomůžu Církev? Tak, že uteču? Že je zradím?*“

Večer 19. října 1984 se vracel spolu s řidičem do Varšavy ze mše, kterou sloužil v Bydhošti. Jeho auto zastavil milicionář a vyzval řidiče Waldemara Chrostowského, aby podstoupil dechovou zkoušku a odebral se k policejnímu autu. Zde jej ihned napadli další dva „milicionáři“ a nasadili mu pouta. Byli to příslušníci 4. správy Ministerstva vnitra, zabývající se bojem s katolickou církví: Grzegorz Piotrowski, Waldemar Chmielewski a Leszek Pękal. V převlečení za milicionáře nejprve zneškodnili řidiče, strčili jej do svého auta. Následně se vrhli na kněze, jehož zbili, spoutali a vhodili do kufru svého Fiatu 125. Řidiči Waldemaru Chrostowskému se však podařilo během jízdy vyskočit z auta policistů, utéct a informovat o přepadení a únosu kněze policii i veřejnost. Ve Varšavě následně probíhaly modlitby za kněze J. Popiełuszka a do kostela sv. Stanislava Kostky přicházely davy věřících. Přesné okolnosti úmrtí kněze nejsou známy. Měl spoutané ruce, nohy a za-

cpaná ústa způsobem, který používala při vraždách svých obětí italská mafia. Pachatelé přivázali k jeho tělu závaží a vhodili jej do Visly u Włocławku na severu Polska. Jeho tělo bylo nalezeno 30. října 1984, a to v tak zuboženém stavu, že jej jeho blízcí z rodiny i kaplan Grzegorz Kalwarczyk měli problém identifikovat – zčernalé oči, bez vlasů, pokryté sinicemi, poseté ranami a se stopami mučení.

Beatifikace mučedníka, soud nad vrahy

Vražda kněze vyvolala v celé země vlnu nesouhlasu, navíc po nalezení ostatků ji režim už nemohl utajit. Pohřeb proběhl 4. listopadu 1984 za účasti arcibiskupa Glempa a předáků Solidarity, včetně Lecha Wałęsy. Zúčastnily se jej masy obyvatel. Ostatky kněze byly pohřbeny u kostela Sv. Stanislava Kostky. Záhy po úmrtí kněze se objevily první hlasy volající po

jeho blahořečení. Při třetí návštěvě Polska v roce 1987 se snažily komunistické úřady zabránit papeži Janu Pavlu II., aby se modlil u Popiełuszkova hrobu. Svátý otec však stejně k hrobu mučedníka zavítal a pomodlil se u něj. Církev zahájila beatifikační proces otce Jerzyho v roce 1997. 19. prosince 2009 papež Benedikt XVI. prohlásil Jerzyho Popiełuszką za mučedníka. Jeho beatifikace proběhla 6. června 2010 ve Varšavě. Otec Jerzy se stal jedním ze symbolů odvahy Církve v protestu proti pošlapávání víry a lidské svobody v komunistickém Polsku. Navzdory možnosti vyhnout se obtížím, obětem i mučednické smrti nezvolil jednodušší cestu – odchod ze země do Říma. Neopustil věřící a zůstal s nimi. Jeho hrob se stal poutním místem milionů věřících, jeho jméno nesou ulice v desítkách měst v Polsku, stejně jako se nachází po celé zemi i v zahraničí desítky jeho pomníků.

Proces s vrahy otce Popiełuszką proběhl před okresním soudem v Toruni od 27. prosince 1984 až do 7. února 1985. Byli uznáni vinnými z vraždy kněze a odsouzeni k trestům odnětí svobody a odsouzení k trestům odnětí svobody v rozmezí 14–25 let. Následná intervence ministra vnitra gen. Czesława Kiszczaka a amnestie 80. let jim však původní tresty výrazně zmírnily, takže Piotrkowski, odsouzený k nejvyššímu trestu, byl propuštěn na svobodu už v roce 2001. Zcela nepotrestáni zůstali ti, kteří vraždu kněze iniciovali. Byli to s nejvyšší pravděpodobností vrcholní představitelé tehdejšího komunistického režimu v Polsku.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček,
historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

„VEĎTE SPOR PROTI SVÉ MATCE“ (OZ 2,4)

O skandálech zneužívání dětí katolickými duchovními

Den co den se objevují nová zjištění o skandálech zneužívání dětí katolickými duchovními. Jak se v této bolestivé kauze máme orientovat? Jaký postoj zaujmout?

Na prvním místě jde o pravdu

Jako houby po dešti se objevují snad den co den nová zjištění o skandálech zneužívání dětí katolickými duchovními, kněžími, z nichž někteří se stali biskupy a ještě někým víc, a ve své zlovolné činnosti pokračovali... Je to pravda, není to pravda? Co je na tom pravdy? Ano, na prvním místě jde o pravdu, tedy o to, co se skutečně stalo a jak se to stalo. K poznání pravdy je zapotřebí mít záruku o spolehlivosti jejího zdroje. Dnes na prostou většinu lidí informují internetové zpravodajské servery, které za každou zprávičkou za sebou táhnou jakoby nekonečně dlouhý chvost komety různé „chytré“ názory. Pravda se přece musí vydiskutovat. Aníž znali naše komunikační urychlovače, věděli už v římské

Foto: Wikimedia Commons

době, že *fama crescit eundo* – „Fáma tím, jak postupuje, se zvětšuje.“ Původce tohoto krátkého rčení, básník Vergilius, to vyjádřil doslova takto: „Fáma je zlo, kterému se nic rychlostí nevyrovná, čím rychleji běží, tím víc narůstá, a nabývá na síle.“ To jsem považoval za nutné zmínit

o „spolehlivosti“ většiny současných informačních kanálů. Za dob komunistické totality režim bojoval blokadou informací, dnešní ideologické režimy bojují tím, že člověka zahltí vjemy, dojmy, slovy, polopravdivými informacemi, nutí ho k diskusi s tím, že z více slov a názorů teprve vzejde ta pravda... a pak už nezbyvá kapacita a prostor pro to, aby lidský duch mohl v mlčenlivé kontemplaci a rozvažování vstoupit do skutečného kontaktu se skutečnou pravdou.

V Církvi je mnoho špíny

Navzdory této blokadě pravdy je nepopíratelné, že za oním mlhavým informačním mrakem je nesmírně bolestná realita: v Církvi je mnoho špíny, která pronikla tam, kde bychom ji nechtěli

čekat. Navíc byla dlouho utajována. Byl v tom záměr? Neschopnost odpovědných? „Duch doby“? Následek posledního koncilu? Strach nemlčet? Homosexuální lobby? Některé důvody jsou pádnější, jiné mohou být více nebo méně okrajové, a ještě jiné jsou úplně liché. Bylo by ale chybou hledat důvod selhání jen v čistě lidské slabosti nebo zlé vůli. Člověka, zejména v posvátném úřadě, nesmíme exkullovat. Ježíš svěřil pastýřům odpovědnost být *alter Christus* – „druhý Kristus“. Nechceme-li ale jen plakat na rozlitým mlékem nebo skrze věčné omílání téhož rozmazávat něco, co právě vábně nevoní, musíme pochopit plnou hloubku korupce Kristovy nevěsty. Stojí za ní *mysterium iniquitatis* – „tajemství nepravosti“.

Jak dosáhnout nápravy?

Odtud musí vyrůst kroky nápravy. Na současném neblahém stavu má jistě velký podíl fakt, že se popírala existence ďábla a jeho působení. Začneme se tedy modlit za osvobození Církve od ducha nečistoty a smilstva. Dále mnohé sexuální perverzity začaly být – ne bez vlivu některých psychologických ideologií – považovány za „nevinné“, ba přímo člověku prospěš-

né. Hlásejme tedy znovu čisté evangelium a místo „hanobení vlastního těla“ (Řím 1,24) „přinášejme svá těla v oběť živou, svatou a Bohu milou“ (Řím 12,1). Došlo k mnohým pohoršením maličkých – dokonce k velmi hlubokým zraněním srdce a duše – a my víme, co Ježíš o takových pachatelích učí: mají skončit s mlýnským kamenem na dně moře. Spravedlnost, ale

Božský spor s matkou Církvi je třeba vést z pozice lásky k Církvi a ke každému hříšníkovvi především duchovními prostředky.

i milosrdenství si žádá, aby přijali spravedlivý trest jako cestu pokání a nápravy. Tady nelze mlčet, ale je třeba nakládat s touto delikátní pravdou podle Ježíšova postupu: mezi čtyřma očima – přizvi si dalšího – pověz to Církvi.

Co je třeba křičet?

Dnes se často citují slova J. R. R. Tolkiena z dopisu jeho synovi, kde mluví o pohoršení: „Ono je pohodlné, protože má sklon

odvracet naše oči od nás a od našich vin a nalézt nějakého smířčího kozla (nebo v češtině: obětního beránka).“ Snahy o uzdravení dnešní Církve také často hledají inspiraci ve svaté Kateřině Sienské, která jednomu z prelátů své doby napsala: „Nemlčte už! Křičte statisíci jazyky! Vidím, že svět je kvůli mlčení zkažen, Kristova nevěsta je zsinála...“ (16. dopis kardinálu v Ostii). Klade se tu otázka, co je třeba křičet? Jistě ne chyby druhých do éteru, ale zvěst o moci Kristovy nejdražší krve, která jediná umyje každý hřích do běla. Kateřinina slova měla autoritu jistě také proto, že nečekala, až se budou kát druzí, ale začala u sebe. Její tělesné umrtvování a posty jsou v pramenech dobře doloženy. Abychom se aspoň v závěru dotkli nadpisu: božský spor s matkou – Církvi – se vede z pozice lásky k Církvi a ke každému hříšníkovvi především duchovními prostředky.

P. Jaroslav Brož
(Mezitimulky redakce)

P. Jaroslav Brož, biblista
a proděkan Katolické
teologické fakulty UK

O PŘIKRÝVÁNÍ OTCOVSKÝCH VIN

Krytí duchovních, kteří se dopustili sexuálního zneužití, je nepřípustné. Nelze chránit duchovního na úkor dítěte, stavět pověst Církve nad život zneužitého člověka.

Týden jsem trávil spolu s tuctem dalších kněží v tichu, do něž se jen tu a tam promloula společná modlitba breviáře nebo exercitátorova přednáška. Všechna ta slova táhla duši k svatostánku a připomínala, že i v době vnitrocírkevních turbulencí – v době zprávy Pensylvánské prokuratury, v době McCarrickova případu a Viganova svědectví – jsou pořád místa, kam víření na hladině nedolehne a kde si lze připomenout, proč jsem katolík a chci jím být i navzdory vši špíně, která teď tryská ven z proražených trubek.

Argumentum ad Noemum

Ale pak přišla promluva poslední. Exercitátor – samo zosobnění pravověrnosti – nás upozornil, abychom po konci silentia nezačali vespolek řešit zodpovědnost Svatého otce za krytí homosexuálního zneužívatele, kardinála McCarricka. Své doporučení opřel o příběh z 9. kapitoly knihy Genesis: Patriarcha Noe se opije a válí se pak nahý vprostřed svého stanu. Syn Chám o tom hned běží povědět bratřím. Ti však jdou – pozpátku, aby Noemovu nahotu nespátřili – a přikryjí tátu

pláštěm. Když praotec procitne, prokleje Cháma za jeho přečin a odsoudí jej i jeho potomky k otročení zbylým dvěma bratřím.

„Podobně našim úkolem,“ pravil zbožný exercitátor, „je přikrývat nahotu otců. Papež možná dělá chyby, ale je to pořád otec. Naším úkolem není vrtat se v jeho odhalené nahotě. Máme přikrývat otcovy hříchy.“

A tak jsem poprvé na vlastní uši slyšel *argumentum ad Noemum*, onen slavný „noemovský argument“, který mě na

hodinu přimrazil k židli a zabránil mi vstát. Ten argument zní: „Víš-li, že se tvůj farář (biskup/kardinál/papež) dopouští zneužívání, kryje ho nebo k němu mlčí, mlč taky, abys neodkryl otcovu nahotu.“

O pár dní později jsem verzi téhož argumentu slyšel z úst samotného nejvyššího pontifika, který 11. září při kázání v Domě svaté Marty řekl: „Velký žalobník [se] utrhl a zasedl si na biskupy. Jistě, všichni jsme hříšníci, my biskupové. Usiluje o odhalení hříchů, aby byly na očích a pohoršovaly lid.“ Na čachry téhož Žalobníka poukázal Svätý otec během následujícího týdne ještě třikrát (13., 14. a 18. 9.).

Poslušné ticho

Nebýt aktuálního kontextu v podobě zamlčovaného zneužívání, nešlo by nic namítnout. Vždyť sám Pán praví, abychom se věnovali především vlastním vinám, a souzení opakovaně odsuzuje. Cítíme, že špinit se slovy o cizích hříších je přeci zlé, natož slovy o hříších otcovských. Copak nezhršil Adam na počátku arcihříchem *neposlušnosti* vůči nebeskému Otci? Copak nás Kristus *poslušností* vůči témuž Otci nevykoupil? V katolické imaginaci je hluboce zakódována hrůza z přičení se otcům – biologickým i duchovním. Nebylo by to snad porušení čtvrtého přikázání? A není porušení čtvrtého předstupněm k hříchu proti prvnímu, k vzdorování Otci s velkým O? Jenomže pokud něco proměnilo mnohé diecéze a řehole v rezervace pro sexuální predátory, kteří se mohli beze strachu z potrestání pást na svých ovcích, pak právě podobné snahy označit mlčení ke zločinu za ctnost.

Mají synové přikrývat viny otců, biologických i duchovních? Záleží na tom, zda je hřích zároveň zločin. Budu-li v hospodě vyprávět o otcově alkoholismu, hřeším nactiutráním. Pokud však ze strachu před nactiutráním mlčím k otcovu podivnému chování vůči nezletilým a nezajdu na policii, nesu podíl na jeho vině. Ublíží-li jeho jednání třetí osobě a já jen odvrátím zrak a zavřu pusy – anebo ji naopak otevřu pouze k obhajobám – stává se jeho hřích také mým.

Argumentum ad Noemum je výsostným příkladem onoho klerikalismu, před nímž František tak často varuje. Není

Opilý Noe (Monreale, 12.–13. stol.). Foto: Wikimedia Commons

zvrácené domnívat se, že můj farář (biskup, kardinál, papež) má být chráněn na úkor dítěte? Že pověst Církve znamená víc než život zneužitého člověka?

„Kolik chcete?“

Pokud věc dosud není dost zřetelná, vstupme na chvíli od abstraktních úvah na zem a vyprávějme si jeden malý příběh, jeden z mnoha: „Otec Ronald Paquin z Bostonu měl zálsuk na kluky, na což si

Je třeba odhalovat nahotu otců, protože opak by znamenal zahalovat úpení synů.

řada rodičů v bostonské arcidiecézi stěžovala – ta však neudělala nic. Roku 1981 vzal Paquin Jimmyho Francise a tři další chlapce do New Hampshiru. Tam se opili pod obraz a Paquin skončil ve Francisoově spacáku. Pak pokračovali v pití a následující ráno vezl kněz kluky zpět do Massachusetts. Usnul za volantem, auto sjelo z vozovky. Francis zůstal zaklesnutý ve voze a udusil se. Jeho kamarádi byli zdrceni. Paquin odsloužil pohřební mši a využil pak zármutek chlapců k tomu, aby na faře dostal dalšího z nich do postele. Když biskupu McCormackovi

oznámili všechno, co se stalo, odpověděl: „Kolik chcete?“ (Podle: *Sacrilege*, 282)

Když se dnes mluví o hanebných útocích proti Svatému otci a když se snahy prolomit val mlčení označují jako projev „konzervativního puče“ proti pontifikovi a vybraným kardinálům, zapomíná se, že o církevní politiku nyní nejde. Jde o to, že někde tam dole byl třeba kluk jménem Jimmy a jeho rodiče, kteří měli za úplatu zbožně zavřít ústa, protože o vinách otců se přece nemluví, protože to Satan přece – řečeno s papežem – „usiluje o odhalení hříchů, aby byly na očích a pohoršovaly lid“. Jako by zlu pohoršení bylo nutno bránit, i kdyby se lepicí páskou měla přelepit ústa maličkých, kteří chtějí křičet.

Prošetřit, ne smést ze stolu

Obvinění arcibiskupa Viana jsou bezprecedentní a drzá, ale právě v té své bezprecedentnosti a drzosti jsou nadějí, že *argumentum ad Noemum* ztrácí svou moc. Ano, arcibiskupova tvrzení ještě musejí být prošetřena – skutečně prošetřena, nikoliv smetena ze stolu pomocí útoků *ad hominem* – nicméně dávají doufat, že tento prométheovský skutek prolomí kletbu neblahého argumentu.

Můžeme arcibiskupskému opovázlivci malovat sebevětší rohy, ale jednu jím zmíněnou věc oddiskutovat nelze: věrohodná

obvinění proti kardinálu McCarrickovi přistála na vatikánském státním sekretariátu i na americké nunciatuře díky odvaze otce A. W. Richarda Sipea nejpozději roku 2008, pokusy věc řešit však přicházely dalších deset let vniveč. Není nyní na místě spíše vyšetřovat zodpovědnost konkrétních osob za zamlčování, než svolávat symposia a vydávat bezzubá prohlášení o tom, že zneužívání je zlé? A pokud se neřeší případy homosexuálně žijících kněží a biskupů, není na místě ptát se po oprávněnosti spekulací o vlivu „levandulové mafie“ ve vatikánské kurii?

Větším skandálem než samo zneužívání, jež se týká jen malé části kléru, je jeho příkrývání, jež se bohužel týká celých diecézí, církevních provincií i nejvyšší hierarchie a – dokud bude *argumentum ad Noemum* při síle – týkat bude. Místo, aby katolíci bolestínským po-fňukávali, kdykoliv zlá sekulární média na Církev útočí, místo, aby si chystali apologetickou deku, pod níž všechno pěkně skryjí, měli by být sami těmi prvními, kdo problémy pojmenovávají.

A kdo je pohoršen, že si „pouhý“ arcibiskup dovoluje ozývat se proti papežovi a kardinálům, nechť si otevře Dantovu *Božskou komedii* a čte. Na stránkách snad

nejslavnějšího díla křesťanské literatury potká v osmém kruhu pekla papeže Mikuláše III., jenž vězí do půl těla hlavou v zemi, neboť se dopouštěl svatokupectví. Podobná muka v odporném podsvětním žlebu prý čekají také na Dantovy papežské současníky Bonifáce VIII. a Kle-

Corrado Giaquinto: Satan před Bohem (1750)
Foto: Wikimedia Commons

menta V. Chodidla jim tam dole planou jako pochodně. Středověký básník směl svou imaginaci propůjčit posílání papežů a kardinálů do pekel, pokud nezpochybňoval nauku Církve. Není to dnes často naopak? Smím hlásat lecjaké bludy a provozovat kdejaký nešvar, dokud „příkrývám nahotu otců“.

„Nemlčte,“ napsala pár let po Dantovi svatá Kateřina Sienská. „Křičte statisíci ústy – vidím, že svět je kvůli tichu shnilý a Nevěsta Kristova vypadá tak neduživě.“ Pokud jde o zneužívání, je třeba odhalovat nahotu otců, protože opak by znamenal zahalovat úpění synů. Je třeba mluvit o vině církevních představených, mluvit sice v lásce, v duchu pokání, nikoliv s nenávistí jako nějaký katolický Pavlík Morozov, ale mluvit. Bez ohledu na to, zda je zrovna otcem Pius nebo František.

Noemovský argument povýšený na nepsané dogma postupně proměňuje katolictví v mafiánskou strukturu, kde všichni vědí a všichni mlčí. Pokud představitelé hierarchie nepoukážou na zločiny ve vlastních řadách sami, nesmíme se divit, že tak za ně učiní sekulární média a soudy a že potom hněv zástupů bude namířen proti Církvi jako celku. Pak teprve se Velký žalobník zaraduje.

P. Štěpán Smolen
(Mezitimulky redakce)

P. Štěpán Smolen
farní vikář ŘKF Mladá
Boleslav

VĚTREM BIČOVANÝ DŮM

Jak se vypořádat se sexuálními zločiny v Církvi

Když bývalý sekretář kardinála Bey a bývalý jezuita Malachi Martin vydal v roce 1998 knihu *Windswept House* („Větre bičovaný dům“), stala se ve Spojených státech bestsellerem. Částečně proto, že byla bezesporu napínavě napsaná, a částečně z toho důvodu, že pojednávala o skandálních záležitostech. I když autor naznačoval, že vychází ze skutečných událostí, řada lidí mu nevěřila. Jedni zpochybňovali jeho hodnověrnost a nazývali ho (nutno přiznat, že poněkud po právu) hochšta-

plerem, druzí odmítali připustit, že by se obsah knihy mohl blížit pravdě.

O patnáct let později se svého úřadu vzdává papež Benedikt XVI., který po svém nástupu v dubnu 2005 prosil: „Modlete se za mě, abych neutekl ze strachu před vlky.“ Mnozí tento krok vysvětlovali tím, že se už necítil dostatečně silný, aby se vypořádal s homosexuální mafií v Církvi. Tomu by do jisté míry nasvědčovalo, že několik dní před tím, než ohlásil svoje rozhodnutí, obdržel

Benedikt XVI. třistastránkový tajný spis, který měl pojednávat právě o organizovaném působení kliky homosexuálů na nejvyšších místech Církve. Dva dny před oficiálním odchodem Benedikta XVI. z papežského stolce vatikánské tiskové středisko vydalo prohlášení, v němž stálo: „Svatý otec se rozhodl, že dokumenty tohoto vyšetřování, které jsou známy jenom jemu, zůstanou k dispozici výhradně novému papeži.“ Novým papežem se stal František. Právě od něj mnozí oče-

kávali, že učiní různé kroky, aby Církev očistil od „sexuálních dravců“, jak se říká v anglosaském světě. Takovému přesvědčení nahrávala papežova neformálnost a jeho prohlášení proti zkorumpované Římské kúrii, čímž vznikala dojem, že není vázán na staré struktury, které by snad mohly případně řešení brzdit. Ale celá věc s tajným spisem umlkla na dlouhých pět let, které byly jen tu a tam přerušovány Františkovými omluvami obětem deviantů z řad duchovenstva bez zjevné snahy cokoliv rozhodného udělat. Ba, nový papež záhy ukázal, že sexuální úchytky mezi kněžími, biskupy a kardinály nejen přehlíží, ale nepředstavují pro něj žádný problém, pokud jde o jmenování takových osob do významných církevních úřadů.

Podivné postoje Vatikánu

Stačí zmínit případ italského Mons. Battisty Riccy, kterého František tři měsíce po svém nástupu jmenoval prelátem Institutu náboženských děl, tedy Vatikánské banky. Riccovo homosexuální jednání přitom nebylo žádným tajemstvím. V době, kdy v letech 1999 až 2004 působil na nunciatuře v Uruguayi, udržoval poměr s jiným mužem, což k pohoršení některých místních biskupů, kněží a věřících ani zvláště neskrýval. Nunciiovi Januszu Bolonkovi se nakonec podařilo zařídit Riccovo odvolání do Itálie, když byl dvakrát přistižen in flagranti. V roce 2006, čili ještě za Benedikta XVI., se stal ředitelem Domu svatých Marty, kde nyní úřaduje současný papež. František se později bránil, že o minulosti Mons. Riccy nevěděl, nicméně na místě prelata Vatikánské banky jej ponechal.

František také dosadil na biskupský stolec chilského Mons. Juana Barrose Madrida, a to i navzdory skutečnosti, že proti tomu otevřeně vystupovala výrazná část tamějšího episkopátu. Madrid byl totiž jedním z biskupů, kteří kryli homosexuálního kněze Fernanda Karadimu zneužívajícího pohlavně malé chlapce. Madridovo jmenování vyvolalo bouři mezi chilskými věřícími, což bylo patrné i během protestů při papežově návštěvě Chile. Zmíněný biskup se nakonec po třech letech rozhodl ze svého úřadu odstoupit, ale pachů a nedůvěra zůstaly.

Podivný postoj Vatikánu k otázce homosexuality mezi duchovními dobře ztělesňuje jeden z nejbližších lidí papeže kardinál Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, člen tzv. C8 či později C9, tedy poradního sboru kuriálních kardinálů vybraných Františkem. J. Em. Maradiaga v roce 2016 v rozhovoru pro honduraský deník *El Heraldo* uvedl, že ve Vatikánu „existovalo dokonce homosexuální lobby“ a že se „papež snaží pomalu tuto věc vyčistit“. Když ale

Podle Mons. Vígana se ve Vatikánu i v řadách biskupů odehrává spiknutí a přední církevní představitelé, včetně samotného papeže Františka, „nestoudně lžou“.

mělo přijít na činy, tak J. Em. Maradiaga byl jediným honduraským církevním hodnostářem, který jako arcibiskup Tegucigalpy nevyloučil z Vyššího semináře Panny Marie ze Suyapy jedince s homosexuálními sklony, byť se na tom všichni biskupové dohodli a také tak ostatní učinili. Homosexuální seminaristé podléhající Maradiagovi pak žertovali, že mají „velmi mocného a vlivného svatého patrona“.

Kde je jádro problému?

František ve svém *Listě Božímu lidu* z letošního 20. srpna, ve kterém reaguje na pohlavní zneužívání ze strany duchovních, po dalších omluvách píše, že „lze říci, že většina těchto případů patří minulosti“. Ale je to pravda? A neleží jádro problému přeci jen někde jinde? Aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, je třeba přiznat, že k případům, které nyní vyvolávají pobouření, došlo skutečně povětšinou před zvolením Františka na svatopetrský stolec a že se jich nezřídká dopouštěly osoby jmenované Janem Pavlem II. či Benediktem XVI., avšak nedávné prohlášení bývalého generálního tajemníka Papežské komise pro Městský stát Vatikán a apoštolského nuncia ve Spojených státech arcibiskupa Carla Marii Vígana vrhá velmi temný stín i na současné církevní špičky. Mons. Vígano ve svém svědectví totiž neříká nic jiného, než se před našimi zraky odehrává ve Vatikánu i řadách biskupů spiknutí a že přední církevní představitelé, včetně samotného papeže Františka, „nestoudně lžou“.

Případ McCarricka

Mons. Vígano se věnuje především případu bývalého washingtonského arcibiskupa kardinála Theodora Edgara McCarricka, důvěrného poradce papeže Františka.

Poslední soud, detail (Sínaj, 12. století). Foto: Wikimedia Commons

Ukázalo se, že tento svého času nejmivnější americký církevní představitel skoro padesát let pohlavně zneužíval mladistvé, seminaristy a kněze. Znásilnil jedenáctiletého chlapce, kterého dříve pokřtil, a později ho zneužíval celých dvacet let. McCarrick využíval plážový domek, kam zval na noc seminaristy a mladé kněze. Často nepokrytě prohlašoval, že nerad spí sám. Když média před časem zveřejnila informace o McCarrickově dvojím životě, František mu zakázal veřejně spravovat svátosti a později ho na jeho vlastní žádost zbavil kardinálské hodnosti. Jak je ale možné, že se po tak dlouhou dobu dařilo vše tutlat, když se nyní ukazuje, že o zavrženíhodném a zvrhlém jednání kardinála věděla celá řada lidí z jeho okolí? Jako paradox ještě dodejme, že po propuknutí homosexuálně pedofilských skandálů v americké církvi roku 2002 se právě McCarrick měl stát tváří mravní obnovy tamějšího duchovenstva.

Jenom pravda může Církev zachránit

Arcibiskup Viganò říká, že se rozhodl zveřejnit své svědectví s ohledem na dramatickou situaci, v níž se Církev nachází, přičemž jenom pravda ji může zachránit, napravit spáchané zlo a zabránit dalším obětem. Kromě toho už nemohl déle mlčet, protože mu to nedovolovalo svědomí a odpovědnost, jakou má před Bohem jako biskup Církve. „Jsem starý člověk a chci předstoupit před Boha s čistým svědomím,“ uvedl v rozhovoru pro *Life-SiteNews*. Dodal, že se nebojí obvinění z vyzrazení tajemství, protože v této věci tajemství, dokonce i papežské, má sloužit ochraně dětí, a ne pachatelů.

Podle něj je pro „navrácení krásy svatosti na tvář Kristovy Nevěsty, tak strašně pokřivené tolika odpornými zločiny“ nutná „odvaha k prolomení zatajování a veřejnému vyznání pravdy, která byla skrývána“. Církev nesmí připomínat sektu nebo mafii. Mons. Viganò připomněl Kristova slova: „Co jste pravili ve tmě... bude hlášáno na střeších.“

Když se arcibiskup Carlo Maria Viganò stal apoštolským nunciem v USA, nemohl se pochopitelně vyhnout problému pohlavního zneužívání ze strany tamějších duchovních, které někteří biskupové

kryli. Už jeho předchůdci, nunciové Gabriel Montalvo (1998–2005) i Pietro Sambì (2005–2011), informovali Vatikán o těchto znepokojivých případech, a dokonce i o chování kardinála Theodora McCarricka, ale nedostalo se jim žádné odezvy. Podle Mons. Viganò to bylo dílem tehdejších státních sekretářů Vatikánu Angela Sodana (1991–2006) a Tarcisia Bertoneho (2006–2013), kteří o všem věděli, ale nic nepodnikli. Arcibiskup Viganò připomíná, že to byl

Foto: Flickr, f_snarfel (CC BY-NC 2.0)

„Tyto homosexuální sítě jsou široce rozšířené v mnoha diecézích, seminářích, řádech atd., jednájí pod příkrývkou skrytosti a lží se silou chapadel chobotnice a dusí nevinné oběti a kněžské povolání a dusí celou Církev.“

právě kardinál Sodano, kdo nese hlavní zodpovědnost za tutlání četných případů pohlavního zneužívání malých chlapců zakladatelem Legionářů Krista P. Marcialem Macielem. On prý také stál za jmenováním Theodora McCarricka arcibiskupem Washingtonu a jeho povýšením do kardinálského purpuru. Kardinál Bertone prý prosazoval řadu homosexuálů na významná místa v Církvi, jeho chráněncem byl mj. arcibiskup Vincenzo Di Mauro, který se po šestnácti měsících musel „ze zdravotních důvodů“ vzdát svého úřadu.

Benedikt XVI. se o zvráceném jednání washingtonského arcibiskupa dozvěděl teprve o několik let později, a to oklikou díky tehdejšímu prefektovi Kongregace pro biskupy Giovannimu Battistovi Re. Tehdy se papež rozhodl uvalit na McCarricka církevní tresty: měl opustit seminář Redemptoris Mater ve washingtonské diecézi, kde po svém odchodu na odpočinek bydlel, nesměl veřejně vystupovat a spravovat svátosti, měl se v samotě oddat modlitbě a pokání. K naplnění zmíněných trestů ale nedošlo. Kardinál Donald Wuerl, který McCarricka nahradil v úřadu arcibiskupa Washingtonu a byl v té době jeho nadřízeným, dnes tvrdí, že o žádných trestech nevěděl. Arcibiskup Viganò v této souvislosti píše, že Wuerl „nestoudně lže“. Jeho slova potvrzuje tehdejší první poradce Apoštolské nunciatury ve Washingtonu Mons. Jean-Francois Lantheaume, který pro americkou katolickou tiskovou agenturu *Catholic News Agency* krátce prohlásil: „Viganò řekl pravdu. To je všechno.“ Dodejme, že kardinál Wuerl byl shledán velkou soudní porotou státu Pensylvánie vinným ze zatajování případů pedofilie v době, kdy byl ještě biskupem Pittsburchu (1988–2006).

Podle Mons. Viganò kromě zmíněných kardinálů Sodana a Bertoneho nese díl viny na krytí McCarrickových poklesků rovněž současný státní sekretář kardinál Pietro Parolin, který ho vysílal s různými úkoly jako svého zástupce. Ve Spojených státech nad McCarrickem mimo Wuerla drželi ochrannou ruku zejména biskup Paul Bootkoski, arcibiskup John Myers a kardinál Kevin Farrell, bývalý biskup Dallasu a současný prefekt Dikasteria pro laiky, rodinu a život.

Co věděl papež František

Není to ale úplný seznam. Bývalý nuncius v USA píše: „Moje svědomí mě nutí, abych také vyjevil skutečnosti ohledně Františka, které znám z vlastní zkušenosti, které mají dramatický rozměr a které mi jakožto biskupovi sdílejícímu společnou zodpovědnost za všechny biskupy všeobecné církve nedovolují déle mlčet. A to, co zde prohlašuji, jsem připraven stvrdit pod přísahou dovolávaje se Boha za svědka.“

Arcibiskup Viganò podrobně popisuje okolnosti, za nichž došlo 23. června

2013 k jeho čtyřicetiminutovému rozhovoru s Františkem mezi čtyřma očima. Nuncius tehdy papeži sdělil, jak McCarrick ničil celé generace seminaristů a kněží své diecéze, a připomněl tresty, které mu uložil Benedikt XVI. „Papež na tato moje závažná slova nikterak nereagoval a v jeho tváři nebylo patrné sebe-menší překvapení, jako kdyby o celé věci už nějakou dobu věděl, a hned změnil téma hovoru,“ píše Mons. Viganò. A činí následující nesmlouvavý závěr: „Při nejmenším od 23. června 2013 [tj. od zmíněné schůzky] věděl, že McCarrick je sériovým dravcem. I když věděl, že je to zkažený člověk, kryl ho až do hořkého konce; ve skutečnosti mu pomáhal, což zcela jistě nebylo dáno zdravými úmysly a láskou k Církvi. Teprve tehdy, když byl přinucen zprávou o zneužití mladistvého, opět díky pozornosti médií, učinil kroky, aby zachránil svůj mediální obraz.“

Homosexuální lobby v Církvi

Mons. Viganò upozorňuje, že 81 procent obětí pedofilů z řad duchovních v USA představují chlapci. To znamená, že pedofilní skandál v Církvi je ve skutečnosti homosexuálním skandálem. A boj s tím je o to těžší, že v Církvi existuje vlivná homosexuální lobby, a to včetně Římské kurie, které usiluje o podkopání katolického učení v oblasti sexuality. Jmenuje i některé představitele této kliky, patří k ní

mj. kardinál Francesco Coccopalmerio, donedávna předseda Papežské rady pro výklad legislativních textů, a předseda Papežské rady pro rodinu arcibiskup Vincenzo Paglia. Stejně smýšlení sdílejí také kardinálové Edwin Frederick O'Brien a Renato Raffaele Martino. V USA k této skupině patří zejména McCarrickovi chráněnci, kterým dopomohl díky svým vlivům k jejich úřadům: chicagský arcibiskup kardinál Blase Cupich (o kterém Viganò přímo píše, že je „zaslepen prohomosexuální ideologií“), bývalý arcibiskup Newarku, dnes arcibiskup Indianapolis kardinál Joseph W. Tobin a biskup San Diega Robert W. McElroy.

Podle arcibiskupa Viganò nestačí k překonání současné krize demise jednotlivých biskupů a kněží a nová byrokratická nařízení. Je nutné homosexuální lobby, které proniklo hluboko do nitra Církve, potříti.

„Tyto homosexuální sítě jsou široce rozšířené v mnoha diecézích, seminářích, řádech atd., jednají pod příkrývkou skrytosti a lží se silou chapadel chobotnice a dusí nevinné oběti a kněžské povolání a dusí celou Církev,“ píše bývalý nuncius.

Ve svém svědectví prosí všechny, zejména biskupy, aby přemohli spiknutí mlčení a stanuli na straně pravdy.

Papež František se k Viganovu svědectví vyjádřil na palubě letadla letícího z Irska, kde se mj. zúčastnil Světového

setkání rodin: „Četl jsem toto prohlášení dnes ráno a musím vám [novinářům] upřímně říct, že vám a všem, které to zajímá, musím říct toto: Čtete to prohlášení pečlivě a udělejte si svůj vlastní úsudek. Neřeknu na toto téma ani slovo.“

Arcibiskup Viganò ostatně naplánoval spolu s novináři zveřejnění svědectví na ráno 26. srpna, aby se k němu musel papež během uvedeného návratu z Dublinu vyjádřit. Jeho vydání chystal několik měsíců. Je výmluvné, že následně opustil Itálii, jelikož se, jak uvádí několik nezávislých zdrojů, obával o svoji bezpečnost. Jedním ze zasvěcených novinářů byl i Aldo Maria Valli, kterému arcibiskup Viganò řekl: „Mám osmasedmdesát let, jsem na sklonku života. Soudy lidí mě nezajímají. Jediný soud, který má význam, je soud Boží. Bůh se mě zeptá, co jsem udělal pro Kristovu Církev, a já mu chci odpovědět, že jsem ji bránil a sloužil jí až do smrti.“ Při posledním setkání mu arcibiskup sdělil, že už si koupil letenku, opouští zemi a prosí, aby se s ním nekontaktoval, protože si změnil číslo telefonu...

Martin R. Čejka
(Kráčeno, mezititulky redakce)

Martin R. Čejka, publicista a překladatel

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Maria Grace Dateno FSP: Ztracené nádoby

Ve svém nejnovějším dobrodružství se sourozenci Caleb, Hana a Noe nečekaně dostávají do městečka Kafarna. Brož., 80 s., 99 Kč

Pavel Vojtěch Kohut OCD: 9 dní k prohloubení naděje, víry a lásky

Jako křesťané vedeme kromě přirozeného života také život nadpřirozený, který jsme obdrželi od Boha ve křtu a jenž se zakládá na vlitých ctnostech naděje, víry a lásky. Brož., 88 s., cca 95 Kč

Odile Haumonté: Všední život s Duchem Svatým

Na příkladech z vlastního života i z života světců (Jan Pavel II., Terenzie z Lisieux aj.) autorka knihy ukazuje, jak nám Duch Svatý pomáhá v konkrétních situacích všedních dnů. Brož., 224 s., 225 Kč

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Dialog politika s filosofem XV.

Politik s filosofem pokračují ve své diskusi o totalitní ideologii neomarxistů. Tentokrát dojde i na konkrétní příklady.

P: Vytýkáte gender-feminismu (GF) konflikt s lidskými právy. Přitom je ale chápete jinak, než jak je dnes zvykem. Vaši kritiku soudobé vzdělanosti v této věci nemohu přijmout.

F: To je zase na pár semestrů. Tady mohu nabídnout jen podněty k pochybnostem. Dnešní pojetí vybízí kormidelníky dějin, aby sázeli lidská práva o sto šest podle momentálních ideologických potřeb a zájmů. Přitom v samotném termínu lidských práv předstírají, že má jít o vrcholy humanity, tedy o práva nejvyšší vážnosti, která nectí jen barbaři.

P: Ale lidská práva mají přece takovou vážnost oprávněně. Nebo ne?

F: Ano i ne. Jestliže je chápeme jako požadavky lidské přirozenosti a výraz lidské důstojnosti, pak ano. Jak ale mohou být brána vážně, když je smolí kdejaký ideolog či politik marxisticko-clintonovského ražení? To si opravdu myslíte, že takové elity objevily skutečná, všem lidem všech dob náležející lidská práva, která zůstávala nejlepším myslitelům po tisíciletí skrytá? Nebo snad dříve neměli lidé lidskou důstojnost?

P: Vysvětlíte to konkrétně.

F: Feministky mají v EU při dekonstrukci rodiny rozhodující slovo. Vymýšlejí přitom svěží lidská práva, která bohužel protirečí těm skutečným. V oblasti sexuality musejí státy ve službách GF zakazovat mravní rozlišování dobrého a špatného jednání. Porušují tím nejen přirozené právo rodičů na výchovu, ale i náboženskou svobodu. Přikazují totiž jedno náboženství: materialisticko-hédonické. Na základě toho pak zajišťují povinnou sexualizaci dětí. Odpor lámou hrozbou odebrání dětí. To jsou ty úžasné hodnoty liberální demokracie, kterou tak statečně bráníte proti fiktivním fašistům – tedy proti všem, kdo nesouhlasí.

P: Přeháníte. Démonizujete systém, který se ukázal jako nejlepší politické uspořádání v dějinách. Žijete ve světě idejí. K reálnému světu ale patří i nedostatky. Vy je však svou umanutou kritikou zveličujete. U filosofa bych čekal smysl pro rozumnou míru.

Foto: <https://www.pexels.com> (CC0 Public Domain)

**Dnešní demokracie
západního stříhu je
podstatně zkažená totalitní
ideologií, která přikazuje
jediné náboženství:
materialisticko-hédonické.**

F: Nejde o běžné nedokonalosti, které nevyhnutelně patří k nahodilostem života. Mluvím o vrozených vadách systému, jemuž jste oddán. Ten systém je dominantně určen a podstatně zkažen totalitní ideologií, kterou se zdráháte vzít poctivě na vědomí. V politických kuloárech si o ní klidně mlčíte, když Vám to svědomí dovolí. Ale tady buď respektujte to, na čem už jsme se shodli, nebo přijďte s novým argumentem.

P: Žádné odebrání dětí z důvodu odmítní sexuální výchovy u nás nevidím.

F: To je stejné, jako když se v jistých proslulých kruzích omílá, že tu máme

muslimů pět a půl a klepeme se strachy. Jako bychom nebyli v EU, jejíž neomarxistické toxiny nás dennodenně oblažují. Myslíte, že se lavina genderového šílenství zastaví na našich hranicích? Proslýchá se, že státem chráněné zlodějky dětí ze zemí s rozvinutou sociální péčí už v tichosti školí i naše soudružky.

P: O tom nic nevím. Ty upřílišněnosti juvenilní justice jsou dány specifickostí těch zemí. Ostatně EU je taková, jaké jsou její členské státy.

F: Nic nevíte? Možná byste měl uzávkovat loajalitu k Bruselu a vzít konečně na vědomí, že jeho arogantní, převratné plány podstatně ohrožují osobní, rodinný i národní život Vašich voličů. Těm především se máte zodpovídat; ne bruselským papalášům. Nebo se proberete, až budete sám stát před drsným dilematem, jestli chránit vlastní děti před násilnou sexualizací?

Je pravdou, že ideologický sajrajt neomarxistů natáhly do EU vyspělé západní země. (Mimochodem, dnes se jejich vyspělost projevuje mírou expanze muslimů. Intenzita sebevražedných sklonů jako kritérium humanitní vyspělosti? Inu kultura smrti.) Jenže Brusel se stal mocenským centrem a jeho elity se rekrutovaly z vyspělých zemí. Stal se tedy hlavní silou mocenského prosazování ideologických absurdit. Východní země jenom zírají. Ale naši politici se až na čestné výjimky mohou přetrhout, aby to manko zaostalosti smazali.

P: To je nehorázné, jak dokážete být jednostranný. Musíte být hodně zaujatý, když takhle zjednodušujete. Vidíte na EU jenom to špatné.

F: Proč asi zdůrazňuju zápory? Protože o nich „objektivní“ politické a mediální elity zarytě mlčí. Ukažte tedy konkrétně, kde se mýlím.

P: Nevěřím, že se k nám zmíněné excesy juvenilní justice dostanou.

F: Kdyby to byly jen excesy. Prozradím Vám tajemství. Čas od času se slétnou feministické čarodějnice, tu v Pekingu, tu v Jakartě, naposled v Istanbulu, aby vykouzlily pokroková lidská práva – na potrat, na deregulaci sexuality nebo na prznění a odběr dětí.

Prodávají je v masce typu „reprodukční a sexuální zdravotní práva“. Pod ní se však skrývá neúprosná dikce: „Státy musí přijmout všechna opatření k prosazení těchto programů.“ Dohlížejí na to nevolené monitorovací výbory a nevládní organizace, které ideologická zvuče povýšila nad demokraticky zvolené vlády.

Totalitní mentalita aktivistů GF je také čitelná v nátlaku na kriminalizaci oponentů. Ti už ztratili svobodu takového projevu, který by mohl být kýmkoli „vyložen“ jako zraňování pocitů homosexuálů. Naproti tomu svoboda těchto nadlidů musí být při jejich nátlakových či exhibičních akcích nadřazována veřejnému pořádku – o pocitech většiny nemluvě. Tak dnes v EU vypadá rovnost před zákonem.

A jak se k takovým ideologickým manýrům staví naši horoucí demokraté, čili politici, kteří věří, že k Bruselu nemáme žádnou alternativu? Buď se jen tváří, že o tom nic nevědí, nebo o tom skutečně nevědí. Těžko říct, co je u politika horší. Každopádně v obou případech jen bezmyšlenkovitě souhlasíte, podepisujete, ratifikujete.

P: Ztrácím chuť se dál s Vámi o tom bavit.

F: Chápu, není to příjemné. Aspoň vidíte, že je něco jiného o politické zodpovědnosti řečnit a něco jiného ji i cítit.

Když to teď zabalíte, ty hrůzy, které se na nás z Bruselu právě valí, tím nezastavíte.

P: Jaké hrůzy?

F: Tak třeba Dublin IV a Istanbul. V prvním případě nám bude Brusel štědře nadělovat muslimy. V tom druhém dostane pod nesnesitelný tlak rodiče, kteří nejsou zrovna přesvědčeni, že oblast sexuality je mravně indiferentní.

P: Nevšiml jste si, že jsme rozhodně proti kvótám?

Foto: <https://pxhere.com> (CC0 Public Domain)

F: Spíš se ptám, jak dlouho Vám ta rozhodnost vydrží. Europoslanci Svobodovi vydržela akorát do voleb. Premiéra tyhle věci zase moc neberou; tak to koulí situace na obě strany. Žádného Orbána mezi Vámi bohužel nevidím. Okamura není sice takový formát, ale hrozbu islamizace vidí jasně. Vy překorektní bruselští demokraté jste v něm ovšem okamžitě rozpoznali fašistu. Odhaduju tedy, že až půjde do tuhého, nebude Váš odpor proti kvótám nepodobný páře nad hrcem.

Takže muslimové zaplaví naše města a začnou si v nich žít po svém. To znamená neasimilovat se (asimilace je dnes rasismus) a zavádět vlastní pořádky

s mentalitou dobyvatelů a parazitů. Do mácí čeká úděl občanů druhé kategorie: podrobení, znásilnění, zchudnutí, bezpráví... Jak se budete cítit, až nějakou takovou oběť potkáte? A co jí řeknete?

P: Většina muslimů se tak nechová.

F: Podívejte se do západních měst; nemyslím skrze naši televizi. Ale i kdyby byla většina muslimů nábožensky vlašnější, myslíte, že se postaví proti akční menšině pravověrných? Za liberální i „liberální“ hodnoty, jimiž pohrdají? Nebo snad konvertují k vědeckému ateismu? Či budou číst korán podle Halíkovy osvěcené ekumeno-interpretací příručky?

Pak je tu to istanbulské nadělení. Představme si ho konkrétně. Všemocné sociální dozorkyně vpadnou za asistence policie do soukromí vašich příbuzných. Budou slídit po záminkách, štourat v malichernostech a rozhodně přitom nebudou laxní; vždyť mají moc vzít jim děti. Budou je tedy vyslýchat: kolikrát týdně táta vaří, uklízí, jestli od něj neslyšeli to hanebné slovo „buzerant“, jestli na ně někdy nevztáhl ruku... Nakonec dojdou k závěru, že jsou děti kráceny na svých lidských právech a svěří je do péče homosexuálních rodin.

Jak se budete cítit, až své zoufalé příbuzné potkáte? A co jim řeknete? Že žijeme v liberální demokracii, o níž se Rusům ani nesní?

P: To by stačilo.

F: Nevolať jste po konkretizaci?

Jiří Fuchs

Jiří Fuchs, filosof,
lektor Academia
Bohemica

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Toto vydání závěrečné poznámky Letem světem vzniká v atmosféře jednoho vídeňského setkání, na kterém bylo možné potkat prorodinné aktivisty z Bulharska. Téma rozhovoru bylo jasné. Už v červenci letošního roku totiž bulharská vláda rozhodla, že přijetí Istanbulské smlouvy by bylo v rozporu s ústavou. Víme, že kontroverzní dokument vzbuzuje debatu pro svou práci s pojmy gender a genderové násilí. Jak napsaly *Konzervativní noviny*: „Politici jak vládních, tak opozičních stran v Bulharsku hovoří o riziku, že se smlouva stane trojským koněm, s nímž bude do právního řádu uveden koncept třetího pohlaví či stejnopohlavní manželství. Na rozdíl od tradičního pojmu pohlaví termín gender implikuje sociální role, s nimiž je pohlaví spojováno, z čehož lze usuzovat, že pohlaví nepovažuje za biologickou, pevně danou kategorii, ale spíše za sociální, „fluidní“ konstrukt, který lze podle potřeby měnit. Podle většiny soudců význam implikovaný v pojmech užitých v úmluvě nepodporuje rovnost pohlaví, nýbrž ve skutečnosti rozvolňuje rozdíl, který mezi nimi je, čímž zbavuje princip rovnosti jakéhokoli významu. I přes vázanost Bulharska mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu a mají přednost před domácí legislativou, využil ústavní soud jednoznačné formulace čl. 5(1) ústavy, dle něhož je ten-

to dokument nejvyšším zákonem, s nímž nemohou být ostatní předpisy v rozporu.“

No, a „Rodina a obecní pospolitost“ bylo jedno z témat, na které se ve dnech 19. až 21. září 2018 zaměřila Národní konference „Venkov 2018“. Příspěvek přednesl také olomoucký arcibiskup Jan Graubner: „Každý z vás dobře ví, že obec, která nemá mladé rodiny s dětmi, vymírá

Koláž: mimi

a ztrácí budoucnost, že přebudování škol v domovy pro seniory není z dlouhodobého hlediska řešením. Jistě, v obci je třeba mít stavební místa, dostupné zaměstnání, ale i zajímavou infrastrukturu, aby mladí neutíkali tak zvaně za kvalitou života. Já se domnívám, že základní význam pro udržení lidí v obci mají především vztahy, rodinné, přátelské, ale i vztahy k místu, které musí přirůst k srdci. Nic z toho se neobejde bez společných zážitků utužujících vztahy. To ovšem není v dnešní

situaci snadné, protože se upínáme na úplně jiné hodnoty. Papež František varovně říká, že „konzumismus nás může dovést k zhroucení. Posedlost zábavou nás dovede k soustředění na sebe, na naše práva a k honičce za volným časem, abychom si mohli užívat života. Pak nám bude zatěžko pomáhat potřebným, jestli nebudeme pěstovat střídmost a bojovat proti závislosti na nákupech, k níž nás nutí konzumní společnost. Povrchní konzumování informací a rychlé virtuální komunikace nás mohou přivést k zhloupenutí, které nás obere o čas a vzdálí od reality, od trpčících.“ A dodejme, že takový člověk plně soustředěný na sebe nemyslí na druhé, má požadavky a nároky, ale nežije pro druhé, nevytváří společenství, nepřispívá k obecní pospolitosti. Abychom měli budovatele vztahů, musí dojít k obrácení člověka, k vnitřnímu osvobození a otevření se pro druhé.“

Možná jste byli taky přizváni k účasti na Kurz pořádání udavačských svateb s poslankyní Schillerovou. Ta svou kompetenci k vedení kurzu získala díky odpovědi na písemnou interpelaci kolegy, kde byla dotázána, zda má finanční úřad právo žádat novomanžele např. o informaci o počtu hostů na svatební hostině. Podle ní samozřejmě má! Aneb *finančák* vás vidí! Kam se hrabou všudypřítomné kamery ve městech!

-zd-

7. 10. Ne	27. neděle v mezidobí Gn 2,18–24, Žl 128, Žid 2,9–11, Mk 10,2–16
8. 10. Po	sv. Simeon Gal 1,6–12, Žl 111, Lk 10,25–37
9. 10. Út	sv. Dionýsius, biskup, a druhové, mučedníci Gal 1,13–24, Žl 139, Lk 10,38–24
10. 10. St	sv. Paulin, biskup Gal 2,1–2,7–14, Žl 117, Lk 11,1–4
11. 10. Čt	sv. Jan XXIII., papež Gal 3,1–5, Lk 1, Lk 11,5–13
12. 10. Pá	sv. Radim, biskup Gal 3,7–14, Žl 111, Lk 11,15–26
13. 10. So	sv. Eduard Gal 3,22–29, Žl 105, Lk 11,27–28

14. 10. Ne	28. neděle v mezidobí Mdr 7,7–11, Žl 90, Žid 4,12–13, Mk 10,17–30
15. 10. Po	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky Církve Gal 4,22–24,26–27,31–5,1, Žl 113, Lk 11,29–32
16. 10. Út	sv. Hedvika, řeholnice Gal 5,1–6, Žl 119, Lk 11,37–41
17. 10. St	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka Gal 5,18–25, Žl 1, Lk 11,42–46
18. 10. Čt	Svátek sv. Lukáše, evangelisty 2 Tim 4,9–17b, Žl 145, Lk 10,1–9
19. 10. Pá	sv. Pavel od Kříže, kněz Ef 1,11–14, Žl 33, Lk 12,1–7
20. 10. So	sv. Irena Ef 1,15–23, Žl 8, Lk 12,8–12

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.